

Odločba Vrhovnega sodišča RS: VSRS Sodba VIII Ips 13/2017

ZBIRNI PODATKI

Opravljalna številka: VSRS Sodba VIII Ips 13/2017

Evidenčna številka: VS3007098

ECLI: ECLI:SI:VSRS:2017:VIII.IPS.13.2017

Oddelek: Delovno-socialni oddelek

Datum: 21.3.2017

Področje: DELOVNO PRAVO - JAVNI USLUŽBENCI

Institut: kolektivni delovni spor - policisti - plačilo nadur - prenos viškov in manjkov ur - kršitev kolektivne pogodbe

Predhodna odločitev: Sodba VDSS X Pdp 101/2016

Povezave: ZODPol člen 72. ZKolP člen 2, 9, 9/2. Kolektivna pogodba za policiste člen 16, 16/9, 16/10, 16/11. Aneks št. 2 h Kolektivni pogodbi za policiste. Stavkovni sporazum 2013 točka 15. ZDR člen 143, 148. ZJU člen 16, 16/3.

Jedro

Sodišči sta pravilno podaljšanje referenčnega obdobja za dva meseca in kompenzacijo presežka s plačilom 30%-nega dodatka (namesto celotnega plačila v višini 130% urne postavke brez kompenzacije) vezali na dogovor med uslužbencem (policistom) in delodajalcem (nadrejenim). Če sta pri tem uporabili pojem „soglasje“, jima zmotne uporabe materialnega prava ni mogoče očitati, saj do dogovora ne more priti, če med strankama dogovora ni soglasja.

Zavzemanje nasprotne udeleženke za to, da je možno v naslednja referenčna obdobja prenašati manjke nad dovoljenim obsegom in policistom odrediti višjo delovno obveznost v naslednjem referenčnem obdobju na račun preteklih manjkov, nima podlage v predpisih. V njeni pristojnosti je organizacija dela, vključno z razporedi dela, pri katerih mora upoštevati poln delovni čas, ki je določen v zakonu in ne sme biti daljši od 40 ur na teden (z nekaterimi izjemami, ki pa morajo biti določene v zakonu ali kolektivni pogodbi). Ker nasprotna udeleženka zaradi narave dela delovni čas začasno prerazporeja ali ga razporeja neenakomerno, mora, kot je bilo opisano, poskrbeti za izravnavo na poln delovni čas znotraj referenčnega obdobja. Če z organizacijo delovnega časa v referenčnem obdobju tega ne uspe doseči, mora posledice nositi sama in jih z dodatnimi obremenitvami (razen za izjemnih 12 oziroma 24 ur) v naslednjem referenčnem obdobju ne more prelagati na delavce.

Izrek

I. Revizija se zavrne.

II. Nasprotna udeleženka mora v 15 dneh od vročitve te sodbe povrniti predlagatelju stroške odgovora na revizijo v znesku 1.854,40 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega naslednjega dne po izteku roka za izpolnitev obveznosti, določenega v tej točki izreka, do plačila.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je s sodbo (ki je predmet revizijskega postopka) ugotovilo, da nasprotna udeleženka krši določbe Kolektivne pogodbe za policiste (v nadaljevanju KPP),

Stavkovnega sporazuma z dne 30. 7. 2013 (v nadaljevanju Stavkovni sporazum 2013) ter Dogovora o razlagi Aneksa št. 2 h KPP z dne 2. 6. 2014 (v nadaljevanju Dogovor), v zvezi z ureditvijo delovnega časa in plačila policistom, ki delajo v neenakomerno razporejenem delovnem času, in sicer ker od 4. 5. 2013 dalje ne obračunava in izplačuje nadur policistom, ki imajo po koncu referenčnega obdobja presežek ur, pa v desetih dneh po poteku referenčnega obdobja niso podali soglasja za prenos presežka ur v naslednje referenčno obdobje; ker z referenčnim obdobjem, ki se je pričelo 1. 1. 2014, ni pričela vsem policistom šteti ur delovne obveznosti od stanja nič (0); in ker v letu 2014 ne izvaja prenosov manjka ur iz enega v drugo referenčno obdobje v skladu z enajstim odstavkom 16. člena KPP. Zato ji je naložilo, da policistom, ki imajo od 4. 5. 2013 dalje po koncu referenčnega obdobja presežek ur glede na povprečno delovno obveznost v tem obdobju, pa v desetih dneh po preteku referenčnega obdobja niso podali soglasja za prenos presežka ur v naslednje referenčno obdobje, presežek ur obračuna kot nadure v višini 130% osnovne bruto urne postavke policista, odvede predpisane davke in prispevke in policistom izplača neto zneske, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 6. v mesecu, ki sledi mesecu po zaključenem referenčnem obdobju, ter da v letu 2014 izvede prenose manjka ur iz enega v drugo referenčno obdobje v skladu z enajstim odstavkom 16. člena KPP (Ur. l. RS št. 97/2012). Obrazložilo je, da je z dnem 4. 5. 2013 stopil v veljavo Zakon o organiziranosti in delu v policiji (ZODPol, Ur. l. RS št. 15/2013 in naslednji), ki je v 72. členu določil, da lahko nadrejeni policistu odredi delo preko polnega delovnega časa, pri čemer se časovna omejitev dnevne, tedenskega in mesečnega delovnega časa preko polnega delovnega časa upošteva kot povprečna omejitev v določenem časovnem obdobju, ki ne sme biti daljši od štirih mesecev. S soglasjem policista se referenčno obdobje lahko podaljša na največ šest mesecev. Od 9. 8. 2013 velja Stavkovni sporazum 2013 (Ur. l. RS, št. 67/2013), ki v 15. točki določa, da se uslužbenec in delodajalec za podaljšanje referenčnega obdobja, v katerem bo uslužbenec izkoristil presežek ur, dogovorita v desetih dneh po preteku referenčnega obdobja in se v tem primeru za presežek ur obračuna dodatek za delo preko polnega delovnega časa. Presodilo je, da ima glede na vsebino Stavkovni sporazum 2013 v 15. točki naravo kolektivne pogodbe v skladu z 2. členom

Zakona o kolektivnih pogodbah (ZkolP, Ur. l. RS št. 43/2006). Podrobneje urejajo neenakomerno razporeditev delovnega časa za policiste tudi določbe Aneksa št. 2 h KPP (Ur. l. RS št. 41/2014), ki je pričel veljati 7. 6. 2014 in Dogovor o razlagi 5. člena Aneksa št. 2 z dne 2. 6. 2014.

2. Sodišče druge stopnje je v delu, ki je relevanten za odločanje o reviziji, pritožbi nasprotne udeleženke delno ugodilo in sodbo sodišča prve stopnje razveljavilo v delu, ki se nanaša na Dogovor z dne 2. 6. 2014, ter tožbo v tem obsegu zavrglo, odločitev, ki je nasprotni udeleženci nalagala izplačilo neto zneskov policistom, ki imajo od 4. 5. 2013 dalje po koncu referenčnega obdobja presežek ur, pa je v obrestnem delu, ki ga je sodišče prve stopnje določilo od vsakega 6. dne v mesecu, ki sledi mesecu po zaključenem referenčnem obdobju, omejilo do izdaje sodbe sodišča prve stopnje. V presežku je obrestni del zahtevka zavrnilo.

V nasprotju s sodiščem prve stopnje je zavzelo stališče, da določbe 15. točke Stavkovnega sporazuma 2013 ni mogoče v celoti obravnavati kot kolektivno pogodbo, ker obveznost delodajalca, da mora delavcu, ki ima ob koncu referenčnega obdobja presežek ur, ta presežek obračunati kot delo preko polnega delovnega časa, izhaja že iz samega zakona. Zato ta del Stavkovnega sporazuma 2013 ne vzpostavlja nobene nove pravice iz delovnega razmerja (in torej ne izpolnjuje vsebinskega kriterija po 2. členu in drugem odstavku 9. člena ZkolP). Tudi Dogovoru z dne 2. 6. 2014 ni priznalo narave kolektivne pogodbe, ker so ta dogovor stranke Aneksa št. 2 h KPP sprejele le kot besedilo razlage 5. člena Aneksa. Dogovor ni bil objavljen v Uradnem listu RS. V ostalem pa je priznalo stališče sodišča prve stopnje, in sicer glede dolžnosti, povezanih s priznavanjem plačila za presežke ur oziroma njihove kompenzacije in glede upoštevanja in prenašanja manjka ur. Ob tem je obrazložilo, da ureditev prenosa primanjkljaja ur v Aneksu št. 2 h KPP oziroma enajstem odstavku 16. člena KPP v naslednje referenčno obdobje ne pomeni, da je bilo pred uveljavitvijo aneksa oziroma kolektivne pogodbe mogoče prenašati večje število primanjkljaja ur v naslednje referenčno obdobje ali da bi bilo mogoče primanjkljaj ur v enem referenčnem obdobju celo kompenzirati s presežkom ur v naslednjem referenčnem obdobju.

Že na podlagi 147. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. št. 42/2002 in naslednji) mora delodajalec opraviti izravnavo ur znotraj referenčnega obdobja (pri tem se je sodišče druge stopnje sklicevalo na sodbo Vrhovnega sodišča VIII Ips 80/2015 z dne 12. 5. 2015). Sodišče je poudarilo obveznost delodajalca, da organizira delo tako, da ne prihaja do primanjkljaja ur oziroma, da se v posameznem referenčnem obdobju ure tako glede manjkov kot glede viškov izravnavajo. Če manjkov ne uspe izravnati, tega ne more naložiti v breme delavca. S tem je zavrnilo pritožbeno navedbo, da brisanje primanjkljaja ur ob koncu referenčnega obdobja pomeni neupravičeno bogatenje posameznikov, ki prejmejo plačilo za ure, ki jih niso opravili, kar naj bi bilo v direktnem nasprotju z določbo tretjega odstavka 16. člena Zakona o javnih uslužbencih (ZJU, Ur. l. RS, št. 56/2002 in naslednji), po katerem delodajalec javnemu uslužbencu ne more priznavati več pravic, kot mu jih daje zakon.

3. Nasprotna udeleženka v reviziji uveljavlja zmotno uporabo materialnega prava. Navaja, da sta sodišči zmotno uporabili

določbo desetega odstavka 16. člena KPP, saj ta izrecno določa, da se ne glede na deveti odstavek tega člena policist in neposredni vodja lahko v desetih dneh po poteku referenčnega obdobja pisno dogovorita, da policist v dveh mesecih po poteku referenčnega obdobja izkoristi presežek ur iz devetega odstavka. V tem primeru se za presežek izplača dodatek za delo preko polnega delovnega časa. Meni tudi, da sta zmotno uporabili tudi določbo 15. točke Stavkovnega sporazuma 2013, ker sta odločili, da policisti lahko podajo v desetih dneh po poteku referenčnega obdobja soglasje za prenos presežka ur v naslednje referenčno obdobje, čeprav tega niti KPP niti 15. točka Stavkovnega sporazuma 2013 ne določata, pač pa iz obeh določb izrecno izhaja, da se uslužbenec in delodajalec lahko v desetih dneh po poteku referenčnega obdobja dogovorita, da uslužbenec v dveh mesecih po poteku referenčnega obdobja izkoristi presežek ur in se za presežek ur obračuna dodatek za delo preko polnega delovnega časa. Presežek se torej ali izplača v višini 130% urne postavke ali pa izkoristi v obliki kompenzacije in se uslužbencu izplača zgolj dodatek v višini 30% urne postavke. Nasprotna udeleženka meni, da je v nasprotju z zakonom tudi odločitev o brisanju manjka ur, saj pomeni plačilo za delo, ki ga delavec ni opravil, priznavanje večjih pravic, kot jih javnim uslužbencem daje zakon. Ne soglaša s stališčem sodišča druge stopnje, da je delavec upravičen do nadomestila plače skladno z drugim odstavkom 137. člena ZDR-1, ker je delodajalec tisti, ki je dolžan organizirati delo tako, da do manjka ur ne bo prihajalo. Dejstvo je, da do manjka ur lahko pride v izjemnih okoliščinah in je v takem primeru delodajalec dolžan upoštevati določbo tretjega odstavka 16. člena ZJU. Na to, da manjka ur ne sme upoštevati pri prenosih, pač pa zgolj presežke ur, nasprotna udeleženka ne pristaja.

4. Predlagatelj v odgovoru na revizijo predlaga njeno zavrnitev. Navaja, da revizijski očitke o zmotni uporabi desetega odstavka 16. člena KPP, upošteva Aneks št. 2 in 15. točke Stavkovnega sporazuma 2013 ni jasen, saj sta sodišči dosledno povzeli besedilo teh določb in ju uporabili tako, kot se glasita. Strinja se z navedbo, da se presežek ur po koncu referenčnega obdobja izplača v višini 130% ali pa koristi v obliki kompenzacije z nadurnim dodatkom 30% urne postavke, ob pomembnem dostavku, da je kompenzacija zakonita, če policist z njo soglaša (sklenitev dogovora seveda pomeni, da obe stranki s tem soglašata). Pri tem opozarja na sodbo SEU v združenih zadevah C-397/01 do C-403/01 (Bernhard Pfeiffer in drugi). Nadalje navaja, da je pravilno uporabljen tudi enajsti odstavek 16. člena KPP o prenosu manjka ur. Če je nasprotna udeleženka sama s pisanjem razporedov ur ustvarila manjke v posameznem referenčnem obdobju, jih v naslednje referenčno obdobje ne more prenašati, razen izjem, ki so določene v enajstem odstavku 16. člena KPP, pa še to šele od uveljavitve Aneksa št. 2 dalje. Sklicevanje na sodbo v zadevi B. je zavajajoče, saj nasprotna udeleženka do leta 2015 referenčnih obdobji ni priznavala in je primanjkljaje ur prenašala v naslednja referenčna obdobja. V zadevi B. se vprašanje manjkov ur ni izpostavilo (na račun „kurjenja“ nadur je moral biti policist B. doma tudi po cel mesec). Vprašanje manjkov ur in plačila za nekompenzirane ure se je izpostavilo šele kasneje, v sodnih sporih, ki so sledili zadevi B. Povsem jasno je, da se posamezno referenčno obdobje, glede na določbe KPP in Aneksa št. 2 ter

Stavkovnega sporazuma 2013 ne more začeti niti z viškom niti z manjkom ur, razen v posebej določenih izjemnih primerih. Vsako referenčno obdobje se prične s štetjem povprečne tedenske delovne obveze (40 ur), začeni s stanjem nič ur. ZDR ureja obseg polnega delovnega časa, prav tako pa Kolektivna pogodba za negospodarske dejavnosti v 27. členu določa, da znaša polni delovni čas 40 ur na teden. Tega se je dolžna držati tudi nasprotna udeleženka in zagotavljati obseg polnega delovnega časa v posameznem referenčnem obdobju (tako, da poskrbi za izravnavo). Vsako drugačno ravnanje je v nasprotju za namenom določb Direktive ES 88/2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa. Sklicevanje na tretji odstavek 16. člena ZJU je neutemeljeno, saj v primeru, če delodajalec delavcu ne zagotavlja polnega delovnega časa, le temu priznava manj in ne več pravic. Stališče, da se primanjkljaji, ki jih je ustvaril delodajalec sam z neustreznim razporejanjem delovnega časa, delavcu ne plačajo, ampak se prenesejo v naslednje referenčno obdobje, v katerem se delavcu na njihov račun poveča delovna obveznost, ni sprejemljivo.

5. Revizija ni utemeljena.

6. Revizijsko sodišče na podlagi prvega odstavka 371. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS št. 26/99 in naslednji) preizkusi izpodbijano sodbo samo v tistem delu, v katerem se izpodbija z revizijo in v mejah razlogov, ki so v njej navedeni. Revizije ni mogoče vložiti zaradi zmotne oziroma nepopolne ugotovitve dejanskega stanja (tretji odstavek 370. člena ZPP).

7. Ugotovitve in pravna stališča sodišča prve stopnje, s katerimi se je strinjalo tudi sodišče druge stopnje, so naslednja: od 4. 5. 2013 dalje za policiste, ki delo opravljajo v neenakomernem delovnem času, velja štirimesečno referenčno obdobje oziroma zgolj v primeru podanega soglasja policista šestmesečno referenčno obdobje. Prvo referenčno obdobje se je pričelo s 4. 5. 2013. Od 9. 8. 2013 dalje velja že za prvo referenčno obdobje, ki se je zaključilo 4. 9. 2013, na podlagi Stavkovnega sporazuma 2013 ureditev, da se presežek ur ob koncu referenčnega obdobja, upošteva povprečno delovno obveznost v tem obdobju, obračuna in izplača v obliki nadur (130% osnovne bruto urne postavke delavca). Če se delavec in delodajalec v desetih dneh po koncu referenčnega obdobja dogovorita o prenosu ur, pa se presežek ur lahko prenese v naslednje referenčno obdobje s tem, da jih delavec izrabi kot proste ure, delodajalec pa mu izplača dodatek za nadurno delo v višini 30% osnovne bruto urne postavke. Od 7. 6. 2014 dalje lahko nasprotna udeleženka izjemoma iz prejšnjega v novo referenčno obdobje prenese tudi primanjkljaj ur, in sicer največ 12 ur, izjemoma pa še dodatnih 12 ur, če je takšen primanjkljaj nastal v zadnjem tednu prejšnjega referenčnega obdobja. Sodišči sta se pri odločanju oprli na ZDPol, ki je stopil v veljavo 4. 5. 2013, Stavkovni sporazum 2013, ki je bil sklenjen 30. 7. 2013 in velja od 9. 8. 2013 in Aneks št. 2 h Kolektivni pogodbi za policiste, ki je pričel veljati 7. 6. 2014.

8. Materialno pravo ni zmotno uporabljeno.

9. Očitek, da sta sodišči zmotno uporabili določbo devetega in

desetega odstavka 16. člena KPP ter 15. točke Stavkovnega sporazuma 2013, ni utemeljen. Deveti odstavek 16. člena KPP (ki je bil v KPP vnesen z Aneksom št. 2, torej velja od 7. 6. 2014) določa, da se policistu, ki ima neenakomerno razporejen delovni čas, in mu je v posameznem referenčnem obdobju odrejeno delo preko povprečne delovne obveznosti v tem obdobju, ne glede na dnevno, tedensko ali mesečno omejitev dela preko polnega delovnega časa, ta presežek šteje kot delo preko polnega delovnega časa. V desetem odstavku 16. člena KPP (ki glede na Aneks št. 2 prav tako velja od 7. 6. 2014) pa je določeno, da se ne glede na prejšnji (deveti) odstavek policist in neposredni vodja lahko v desetih dneh po poteku referenčnega obdobja dogovorita, da policist v dveh mesecih po poteku referenčnega obdobja izkoristi presežek ur. V tem primeru se mu za presežek ur izplača dodatek za delo prek polnega delovnega časa. Vsebinsko enaka je določba 15. točke Stavkovnega sporazuma 2013 (ki velja od 9. 8. 2013): če ima uslužbenec, ki ima neenakomerno razporejen delovni čas oziroma začasno prerazporejen delovni čas, v posameznem referenčnem obdobju presežek ur glede na povprečno delovno obveznost v tem obdobju, mu mora delodajalec ta presežek obračunati kot delo prek polnega delovnega časa. Uslužbenec in delodajalec se lahko v desetih dneh po poteku referenčnega obdobja dogovorita, da uslužbenec v dveh mesecih po poteku referenčnega obdobja izkoristi presežek ur iz prejšnjega odstavka. V tem primeru se za presežek ur obračuna dodatek za delo prek polnega delovnega časa.

10. Glede na citirane določbe, ter v skladu z 72. členom ZODPol⁽¹⁾, ki velja od 4. 5. 2013, je stališče nasprotne udeleženke, da se presežek izplača v višini 130% urne postavke ali pa izkoristi v obliki kompenzacije in se uslužbencu izplača zgolj dodatek v višini 30% urne postavke, točno. Tako sta odločili tudi sodišči, s tem da sta, pravilno, podaljšanje referenčnega obdobja za dva meseca in kompenzacijo presežka s plačilom 30%-nega dodatka (namesto celotnega plačila v višini 130% urne postavke brez kompenzacije) vezali na dogovor med uslužbencem (policistom) in delodajalcem (nadrejenim). Če sta pri tem uporabili pojem „soglasje“, jima zmotne uporabe materialnega prava ni mogoče očitati, saj do dogovora ne more priti, če med strankama dogovora ni soglasja⁽²⁾.

11. Glede na dejanske ugotovitve sodišča prve stopnje, ki jim je sodišče druge stopnje pritrdilo, ne da bi jih ponavljalo, namreč da nasprotna udeleženka od 4. 5. 2013 dalje policistom, ki niso podali soglasja za podaljšanje referenčnega obdobja in za koriščenje ur v tem obdobju, nadur v višini 130% urne postavke ni izplačala (nasprotnega ta ne trdi niti v reviziji), je presoja, da nasprotna udeleženka krši določbe KPP in Stavkovnega sporazuma 2013 (v delu, ki ima naravo kolektivne pogodbe) pravilna.

12. Tudi določbo enajstega odstavka 16. člena KPP glede prenosa primanjkljaja - največ 12 ur v naslednje referenčno obdobje, izjemoma dodatnih 12 ur, če je manjko nastal v zadnjem tednu pred zaključkom referenčnega obdobja - sta sodišči pravilno uporabili. Določba je popolnoma jasna: policistu, ki ima neenakomerno razporejen delovni čas oziroma začasno prerazporejen delovni čas, se iz prejšnjega referenčnega obdobja v

novo referenčno obdobje lahko izjemoma prenese primanjkljaj največ 12 ur, vendar ne v dveh referenčnih obdobjih zaporedoma. Ne glede na navedeno omejitev lahko policist neposrednemu vodji pisno predlaga, da prenese v novo referenčno obdobje primanjkljaj dodatnih 12 ur, če je nastal v zadnjem tednu referenčnega obdobja. Policistu, ki je prenesel primanjkljaj ur v naslednje referenčno obdobje, se v tem referenčnem obdobju poveča delovna obveznost za število ur prenesenega primanjkljaja, torej največ za 24 ur. Stališče, da bi morala imeti nasprotna udeleženka možnost prenašati v naslednje (naslednja?) referenčno obdobje vse manjke, tudi tiste, ki presegajo v enajstem odstavku 16. člena Aneksa določeno kvoto, je v direktnem nasprotju s citirano določbo KPP.

13. Pravilno je nadalje stališče sodišča druge stopnje, da tudi pred 7. 6. 2014 (tedaj se stopila v veljavo določba enajstega odstavka 16. člena KPP) ni bilo drugače. Z 12. 4. 2013 je pričel veljati novi Zakon o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS št. 21/2013), ki v šestem odstavku 148. člena določa, da je lahko zaradi narave ali organizacije dela ali potreb uporabnikov, delovni čas neenakomerno razporejen. Zakon je določil tudi omejitev, tako da pri neenakomerni razporeditvi ter začasni prerazporeditvi polnega delovnega časa delovni čas ne sme trajati več kot 56 ur na teden. Nadalje ZDR-1 v sedmem odstavku 148. člena ZDR-1 določa, da se pri neenakomerni razporeditvi ter začasni prerazporeditvi delovnega časa upošteva polni delovni čas kot povprečna delovna obveznost v obdobju, ki ne sme biti daljše od šestih mesecev. S tem je zakon določil referenčno obdobje⁽³⁾, v katerem mora delodajalec opraviti izravnavo ur tako, da bo ob zaključku povprečna delovna obveznost znašala toliko ur, kot jih kot poln delovni čas v skladu s prvim in drugim odstavkom 143. člena ZDR-1 določata zakon ali kolektivna pogodba. Pred 7. 6. 2014 prenos manjkov iz enega v drugo referenčno obdobje niti z zakonom niti s kolektivno pogodbo ni bil predviden. V petem odstavku 16. člena KPP (sprememba KPP po Aneksu št. 1, Ur. l. RS št. 97/2012) je bilo pred tem določeno, da se pri neenakomerni razporeditvi ter začasni prerazporeditvi delovnega časa upošteva polni delovni čas kot povprečna delovna obveznost v obdobju, ki je enako obdobju, kot ga določa zakon, ki ureja organiziranost in delo policije, za delo preko polnega delovnega časa. Ta zakon (ZODPol) pa je za izravnavo določal štiri (oziroma šest) mesečno referenčno obdobje.

14. Zavzemanje nasprotne udeleženke za to, da je možno v naslednja referenčna obdobja prenašati manjke nad dovoljenim obsegom in policistom odrediti višjo delovno obveznost v naslednjem referenčnem obdobju na račun preteklih manjkov, nima podlage v navedenih predpisih. Zato ravnanje v nasprotju z določbami KPP predstavlja njeno kršitev tudi glede prenašanja manjkov ur. S sklicevanjem na tretji odstavek 16. člena ZJU, ki naj bi onemogočal plačilo plač za ure, ki niso bile opravljene, nasprotna udeleženka kršitve kolektivne pogodbe ne more upravičiti. V njeni pristojnosti je organizacija dela, vključno z razporedi dela, pri katerih mora upoštevati poln delovni čas, ki je določen v zakonu in ne sme biti daljši od 40 ur na teden (z nekaterimi izjemami, ki pa morajo biti določene v zakonu ali kolektivni pogodbi). Ker nasprotna udeleženka zaradi narave dela

delovni čas začasno prerazporeja ali ga razporeja neenakomerno, mora, kot je bilo opisano, poskrbeti za izravnavo na poln delovni čas znotraj referenčnega obdobja. Če z organizacijo delovnega časa v referenčnem obdobju tega ne uspe doseči, mora posledice nositi sama in jih z dodatnimi obremenitvami (razen za izjemnih 12 oziroma 24 ur) v naslednjem referenčnem obdobju ne more prelagati na delavce.

15. Odločitev v zadevi B. (VIII Ips 80/2015 z dne 12. 5. 2015), na katero se sklicuje revizija, ni primerljiva, saj se v njej vprašanje manjkov oziroma prenosa manjkov ni pojavilo. Sporno je bilo tudi drugo obdobje, in sicer čas do 31. 12. 2010, ko predpisi, ki jih je sodišče uporabilo v tem kolektivnem sporu, še niso veljali.

16. Ker niso podani z revizijo uveljavljeni razlogi, jo je Vrhovno sodišče na podlagi 378. člena ZPP zavrnilo.

17. Nasprotna udeleženka je dolžna predlagatelju povrniti stroške odgovora na revizijo. Ta znaša 1.854,40 EUR (nagrada za postopek po tar. št. 3224 v skladu s 13. členom Zakona o odvetniški tarifi v višini 1.500,00 EUR, materialni stroški v višini 20,00 EUR, 22% DDV).

Op. št. (1): 72. člen ZODPol:

Op. št. (2): Da je možnost kompenzacije po sprejetju Aneksa št. 2 h KPP vezana na medsebojni dogovor (oziroma soglasje delavca) je Vrhovno sodišče obrazložilo tudi v zadevi VIII Ips 80/2015 z dne 12. 5. 2015, o obveznem izrecnem soglasju delavca za odstop od minimalnih zahtev glede obdobja počitka pa se je, kot opozarja predlagatelj v odgovoru na revizijo, izreklo tudi SEU v združenih zadevah C-397/01 do C-403/01.

Op. št. (3): Smisel referenčnih obdobji je izravnava ur, tako viškov kot manjkov.